

Samarītes Sieviete

Kad samariete uzzināja, ka saskaras ar pravieti, viņa vēlējās uzzināt par garīgiem jautājumiem: pielūgšanu un atstāja otrajā plānā savas personīgās vajadzības.

Samarītes Sieviete

“Sieviete sacīja viņam: Kungs, es redzu, ka tu esi pravietis!”
(Jāņa 4:19)

Ievads

Evaņģēlists Jānis pierakstīja, ka visa viņa rakstītā mērķis bija likt lasītājiem ticēt, ka Jēzus ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls, un, ticot, lai dzīvība būtu pārpilna

“Tomēr tie ir rakstīti, lai jūs varētu ticēt, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un ka, ticot, jums ir dzīvība viņa vārdā” (Jāņa 20:31).

Jo īpaši stāstā par samarieti ir daži elementi, kas parāda, ka Kristus ir dzīvā Dieva Dēls, Dāvida Dēls absolīts Rakstos.

Evaņģēlists Jānis pierakstīja, ka tad, kad Jēzus atklāja, ka farizeji bija dzirdējuši, ka viņš ir darījis daudz brīnumu un ka viņš kristīja daudz vairāk nekā Jānis Kristītājs, viņš pameta Jūdeju un devās uz Galileju (Jāņa 4: 2-3), un tam bija jāpaiet. caur Samariju (Lūkas 17:11).

Jēzus devās uz pilsētu Samarijā, ko sauc par Sihāru, kuras teritorija bija īpašums, ko Jēkabs nodeva savam dēlam Jāzepam (Jāņa 4: 5). Vietā, kur Jēzus devās Siharā, Jēkabs bija

izurbis aku.

Evaņģēlists izceļ Jēzus cilvēcību, aprakstot viņa nogurumu, izsalkumu un slāpes. Pieminot, ka viņa mācekļi devās pirkt pārtiku, tas mums liek saprast, ka Jēzum ir jāēd, ka viņš apsēdās tāpēc, ka bija noguris, un, kad samarietei lūdza ūdeni, tiek domāts, ka viņš bija izslāpis.

Kaut arī evaņģēlista pieeja nebija vērsta uz to, lai parādītu, ka Kungs Jēzus ir izslāpis pēc ūdens, jo kļuva acīmredzama viņa vajadzība sievietēm paziņot labo vēsti par valstību, ir skaidrs, ka Jēzus nāca miesā (1Jō 4) : 2-3 un 2. Jāņa 1: 7).

Jēzus sēdēja pie Jēkaba □□akas, netālu no sestās stundas (pusdienlaikā) (Jāņa 4: 6, 8), kad samariete ieradās pie strūklakas, lai smeltos ūdeni (nosaukt kādu pilsētas vārdā bija negodīgi, jo tas parādīja ka šāds cilvēks nepiederēja Izraēlas kopienai) un pie viņa vērsās Meistars, kurš viņu uzrunāja, sakot:

– Dodiet man dzērienu (Jāņa 4: 7).

Tā Kunga attieksme pret samarieti (ūdens pieprasīšana) parādīja to, kas cēliem vīriešiem un sievietēm ir viscēlākais: saprāts, pamatojums (Ījaba 32: 8).

Sievietei noteikti jāuzdod jautājums, pamatojoties uz vairākām iepriekšējām zināšanām. Viņa noformulēja cilvēces spožāko domu, taču šai sievietei un viņas tautai tas radīja svarīgu jautājumu:

– Kā jūs, būdams jūds, lūdzat mani dzert no manis, ka esmu samariete? (Jāņa 4: 9).

Ebreji diskriminēja samariešus, taču Jēzus, neskatoties uz to, ka viņš ir ebrejs, nepiešķīra šim jautājumam nozīmi, taču samariete tajā laikā ļoti labi kalpoja viņa mērķim.

Jautājumā samariete uzsver, ka viņa bija samariete un vienlaikus samariete, tas ir, ka tam vīrietim, kuram, acīmredzot, drīzāk

vajadzētu būt greizsirdīgam jūdam par savu reliģiju, bija divkārša šķēršļa.

Samarieša galvā radās daudz jautājumu, jo Jēzus, lūdzot ūdeni, ignorēja jūdaisma praksi un noteikumus. – Vai viņš nesaprata, ka esmu sieviete un samariete? Vai viņš dzers ūdeni, ko es viņam dodu, nebaidoties no piesārņojuma?

Dieva dāvana

Pēc samarieša pamatojuma pamodināšanas Jēzus vēl vairāk stimulē sievietes interesi:

– Ja jūs zināt Dieva dāvanu un kas ir tas, kurš jums saka: Dodiet man dzērienu, jūs lūgtu viņu, un viņš jums dotu dzīvu ūdeni.

Sieviete samariete uzreiz nerasniedza Kristus vārdu izcilību, jo viņai nebija pieredzes patiesībā

“Bet stabils uzturs ir paredzēts pilnīgajiem, kuriem paražu dēļ jūtas tiek izmantotas, lai pamanītu gan labo, gan ļauno” (Ebr 5:14).

Ja samarietei būtu prāts, viņa īsti neuzdotu jautājumu:

– Kungs, tev nav ko ņemt līdzī, un aka ir dziļa; kur tad tev ir dzīvais ūdens?

No argumenta var redzēt, ka samariete ir pievērsusies neiespējamībai sasniegt ūdeni bez nepieciešamajiem līdzekļiem, tomēr viņa neapstrīdēja Jēzus teikto par dzīvo ūdeni.

Neņemot vērā Jēzus sākotnējo argumentu par Dieva dāvanu, viņa analizēja:

– Vai jūs esat lielāks par mūsu tēvu Jēkabu, kurš mums iedeva aku, dzerot no tās sevi, savus bērnus un lopus?

Piedāvājot citu, nevis ūdeni pie Jēkaba akas, citu ūdeni, samarietīm šķita, ka šis nezināmais ebrejs ir vismaz pārgalvīgs, jo viņš nostājās augstākā stāvoklī nekā Jēkabs, kurš atstāja aku kā mantojumu. viņa bērniem un kas tajā laikā nodrošināja vajadzību pēc daudziem samariešiem.

Atbildes bija nepieciešamas šādiem jautājumiem:

– Jums nav jāvelk ūdens, un aka ir dziļa! Kur jums ir dzīvais ūdens?

Bet Jēzus strādāja tā, lai šīs sievietes “dzirdi” pamodinātu Dieva vārds, jo viņa ierosinājums liecināja, ka Viņš patiesībā ir pārāks par pašu tēvu Jēkabu.

Šajā brīdī samarietīm trūka zināšanu, jo, ja viņa zinātu, kas ir Jēzus, viņa vienlaikus zinātu arī Dieva dāvanu, jo Kristus ir Dieva dāvana.

Ja viņa zinātu, kas jautā:

– Dodiet man dzērienu,. Es zinātu, ka Viņš ir lielāks par tēvu Jēkabu, es zinātu, ka Kristus bija apsolutais Ābrahāma pēcnācējs, kurā tiks svētītas visas zemes ģimenes (1. Moz. 28:14).

Ja viņa zinātu, kas ir Kristus, viņa redzētu, ka caur ūdeni, ko Kristus piedāvā, patiesībā un ar likumu viņa kļūs par vienu no Ābrahāma bērniem. Ja viņa pazītu Kristu, viņa redzētu, ka bērni pēc miesas nav Ābrahāma bērni, bet gan ticības bērni, pēdējā Ādama (Kristus) pēcnācēji, kurš sevi parādīja pasaulei (Gal 3:26). (29; Rom. 9: 8).

Ja viņa pazītu Kristu, viņa redzētu, ka, kaut arī viņa bija daļa no pēdējās, viņa varētu būt daļa no pirmā, jo caur Pēcteci ir iespējams, ka visas tautas tiek svētītas kā ticīgais Ābrahāms (Mt 19:30).

Ja viņa zinātu To, kurš lūdza dzērienu un kas viņam piedāvāja dzīvu ūdeni, viņa redzētu, ka Viņš ir Dieva dāvana, jo Kristus

ir tas, kurš pasaulei dod dzīvību (Jāņa 1: 4). Viņa redzētu, ka Viņš ir augstais priesteris saskaņā ar Melhisedeka rīkojumu, ar kura palīdzību visi cilvēki no jebkuras cilts vai valodas var piedāvāt dāvanas un Dievs tos pieņem.

“Jūs uzkāpāt augstumā, jūs gūstā gūstāt, saņēmt dāvanas cilvēkiem un pat nemierniekiem, lai Dievs Tas Kungs dzīvotu viņu vidū” (Ps 68:18).

Dievs liecināja par upuri (dāvanām), ko Ābels bija upurējis tā dēļ, kurš uzkāps augstumā, gūstā gūstot, Dieva izveidoto augsto priesteri bez dienas sākuma un (mūžīgajām) beigām (Ebr 7: 3), kurš pats sevi piedāvāja kā jēru, kas Dievam netraucēts, un tikai caur Viņu Dievs pieņem cilvēkus (Ebr 7:25).

Ikdienas vajadzības

Sievietes jautājums:

– Vai jūs esat lielāks par mūsu tēvu Jēkabu? bija nozīmīgs, tomēr tas joprojām neļāva viņam noteikt, kurš bija tas cilvēks, kurš lūdza ūdeni no Jēkaba avota un tajā pašā laikā piedāvāja dzīvo ūdeni

– “Kas dzer šo ūdeni, tas atkal slāpēs; Bet tas, kurš dzer ūdeni, ko es viņam dodu, nekad nebūs izslāpis, jo ūdens, ko es viņam dodu, kļūs par ūdens avotu viņā, kas lec mūžīgajā dzīvē ”(Jāņa 4:14).

Pārsteidzoši ir tas, ka samariete, kurai bija sarežģītas domas, kad viņa saprata, ka Jēzus liek domāt, ka viņa ir lielāka par tēvu Jēkabu, pieņēma viņa priekšlikumu, ka viņam bija ūdens, kas neļāva viņam izslāpēt, tomēr lūdzot jums ūdeni. Jēkaba avots.

Jēzus priekšlikums bija skaidrs:

– “Kas dzer ūdeni, ko es viņam dodu, tam nekad nebūs slāpes”, un ko viņš gribēja, ja viņam bija pārāks ūdens?

Sieviete bija ieinteresēta Jēzus piedāvājumā, taču viņas izpratne bija neskaidra.

Kas sievietei lika vēlēt ūdeni, ko Jēzus viņai piedāvāja, kaut arī Skolotājs bija izslāpis?

Atbilde ir atrodama samarieša lūgumā:

– Kungs, dod man šo ūdeni, lai man vairs nebūtu slāpes un nenāktu šeit to ņemt.

Mūsdienās gandrīz nav iedomājams darbs, ka tai sievietei bija jāiegūst ūdens. Tā bija sestā stunda, kad sieviete devās pēc ūdens, lai apmierinātu savas pamatvajadzības.

Kaut arī mūsdienās tas, ko daudzi saprot pēc pamata, būtiskā, atšķiras no tā, kas šai sievietei bija vajadzīgs, ir iespējams izmērīt, cik daudz to, ko vīrietis saprot kā būtiskus muddies pamatojumus. Ja tas, kas ir būtiski, kompromitē izpratni par to, kas tiek piedāvāts evaņģēlijā, kā ir ar šīs dzīves lietām?

Kāds vīrietis, kuru nezināja samariete, lūdza ūdeni, un tagad viņš piedāvāja ūdeni ar neiedomājamām īpašībām: viņš remdēs slāpes, lai vairs nevajadzētu dzert ūdeni.

Kad sieviete izrādīja interesi par „dzīvo ūdeni”, Jēzus sacīja:

– Ejiet, piezvaniet savam vīram un nāciet šeit. Sieviete atbildēja:

– Man nav vīra. Jēzus atbildēja:

– Tu teici labi: man nav vīra; Tāpēc, ka jums bija pieci vīri, un tas, kas jums tagad ir, nav jūsu vīrs; to jūs teicāt ar patiesību.

Ņemiet vērā, ka Jēzus neizdeva vērtējumu par sievietes

stāvokli, jo Viņš pats teica, ka nevienu nevērtē pēc miesas, jo Viņš nāca nevis lai tiesātu pasauli, bet gan lai glābtu (Jāņa 8:15 ; Jāņa 12:47).

Šajā brīdī sieviete atzina Jēzu par pravieti:

– Kungs, es redzu, ka tu esi pravietis! Interesanti, ka sieviete samariete vienlaikus atzina šo ebreju kā pravieti un vienlaikus pārsteidzoši uzdeva šādu jautājumu:

– mūsu tēvi pielūdza šajā kalnā, un jūs sakāt, ka Jeruzaleme ir pielūgšanas vieta.

Kad samariete uzzināja, ka Kristus ir pravietis, viņa pameta pamatvajadzības un sāka interesēties par pielūgsmes vietu.

Būdamā samariete, viņa ļoti labi pārzināja stāstu, kas mudināja ebrejus nesazināties ar samariešiem. Ezras grāmatā ir viens no pārpratumiem, kas pastāvēja starp ebrejiem un samariešiem, jo ebreji neļāva samariešiem palīdzēt uzcelt otro templi pēc Kīra rīkojuma (Ed. 4: 1–24), un sedimenti sākās tāpēc, ka Ēģiptes karalis Asīrija Samarijas pilsētās uzstādīja cilvēkus no Babilonas, kuri ieradās apdzīvot šo reģionu, aizstājot Israēla tautu, kas iepriekš bija gūstā un pieņēma ebreju reliģiju (2.Ki 17:24 sast. Ed. 4: 2 un 9–10).

Jautājums par (pielūgšanas) era tūkstošgades vietu un pirms pravieša viņa ikdienas strīdi vairs nav svarīgi, jo iespēja bija unikāla: atklāriet pielūgsmes vietu un to, kā pielūgt.

Vai ir interesanti uzzināt, kāda būtu mūsu dienu reakcija, ja kristietis atklātu, ka ir pravieša priekšā? Kādi būtu jautājumi kādam, kurš sevi pieteica kā pravieti?

Es iedomājos, ka, ja šodienas kristieši atrastu pravieti, būtu šādi jautājumi: – Kad es nopirkšu savu māju? Kad man būs mana automašīna? Kad es precos? Ar ko es precēšos? Vai mans bērns būs vīrietis vai sieviete? Kad es nomaksāšu savus parādus? Vai es kļūšu bagāts? Utt

Bet, kad samariete atklāja, ka ir pravieša priekšā, viņa vēlējās uzzināt par garīgiem jautājumiem, atstājot otrajā plānā savas zemes vajadzības. Nebija svarīgi zināt, vai viņai būs vīrs, vai arī viņa pārstās staigāt pie Jēkaba □□akas, lai smestu ūdeni. Tagad jautājums par pielūgsmes vietu bija turpinājies paaudžu paaudzēs, un tā bija iespēja, kuru nevarēja palaist garām.

Ar paziņojumu:

– Es redzu, ka jūs esat pravietis! varam uzskatīt, ka sieviete saprata, kas patiesībā notiek.

Atšķirībā no citiem ebrejiem, kuriem bija noteikts reliģiozitāte, legalisms un rituālisms, Izraēlas pravieši nebija ebreji, kas bija saistīti ar šādām saitēm.

Tas bija kā teikt: – *Ak, tagad es saprotu!* Jūs esat līdzīgi Elijai un Elīšai, praviešiem, kuri netika lūgti ar citām tautām, jo □□abi devās uz citām tautām un pat iegāja bāreņu, atraitņu utt. Mājās. Tikai kā pravietis, lai sazinātos ar samarieti, kopš Elija devās uz atraitnes mājām, kura dzīvoja Sarepta, Sidonas zemēs, un lūdza viņu dzert ūdeni:

“Atnesiet man, lūdzu, nedaudz ūdens, ko dzert vāzē” (1Ki 17:10).

Savukārt Elīsa izmantoja to, ko viņam piedāvāja kāda bagāta sieviete, kas dzīvoja Sunemas pilsētā, un kuru pilsētas nosaukums bija līdzīgi nosaukts kā samarietei (2. Ķēniņu 4: 8).

Ir ārkārtīgi svarīgi analizēt Nikodēma vēsturi salīdzinājumā ar samariešu sievietes vēsturi, jo Dieva priekšā vīrietis ar visām morālajām un intelektuālajām īpašībām, kā tas bija Nikodēma gadījumā, ir līdzvērtīgs kādam bez nopelniem, kā tas notika ar samarieti. sieviete.

Pielūgšana

Tieši tad Jēzus atbildēja:

– Sieviete, tici man, ka nāk stunda, kad ne šajā kalnā, ne Jeruzalemē tu nepielūdz Tēvu.

Jēzus samarietei mācīja, ka ir pienācis laiks, jo pielūgšana vairs nav saistīta ar kalnu, vai tas būtu Jeruzalemes vai Samarijas kalns.

Jēzus lūdza samariešu sievieti ticēt viņam un sekot viņa mācībai

25- “Sieviete, tici man ...” (21. pants). Tad viņš pievēršas jūdiem un samariešiem kopējam jautājumam:

26- “Jūs dievināt to, ko nezināt; mēs mīlam to, ko zinām, jo [pestīšana nāk no ebrejiem”.

Lai gan samarieši saprata, ka pielūdz Dievu, tomēr pielūdza Viņu, Viņu nepazīstot. Samariešu stāvoklis ir tāds, kādu apustulis Pāvils attēloja kristiešiem Efezā:

27 “Tāpēc atcerieties, ka jūs kādreiz bijāt pagāni miesā, un jūs miesā saukti par neapgraizītiem, kurus sauc par apgraizīšanu, ko izdarījusi cilvēku roka; Ka tajā laikā jūs bijāt bez Kristus, atdalījies no Izraēla kopienas un apsolišanas derību svešiniekiem, bez cerības un bez Dieva pasaulē” (Ef. 2:11 -12).

Gatavība pielūgt Dievu nedod cilvēkam patiesa pielūdzēja statusu, jo jūdi arī pielūdza un pielūdza to, ko zināja, jo pestīšana nāk no jūdiem (Jāņa 4:22), tomēr šāda pielūgšana nebija garā. un patiesībā (23.p.). Pravieši protestēja par šo faktu:

28- “Jo Tas Kungs sacīja: Jo šī tauta nāk man tuvu, ar savu muti un ar lūpām mani godā, bet viņu sirds novēršas no manis,

un viņu bailes no manis sastāv tikai no cilvēku baušļiem, kuros viņam tika dots norādījums” (Is 29:13).

Jēzus paziņojums ir vienāds ar ebrejiem un samariešiem, jo □ abi uzskatīja, ka viņi pielūdz Dievu, tomēr viņu pielūgšana bija kaut kas tāds, kas nāca tikai no mutes, bet prom no “nierēm”

29- “Jūs tos iestādījāt, un viņi iesakņojās; viņi aug, tie nes arī augļus; tu esi pie savas mutes, bet tālu no savām nierēm” (Jer 12: 2).

Jēzus saka patieso pielūgsmes jēdzienu, sakot:

30- “Bet stunda nāk, un tagad ir tā, kad patiesie pielūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā; tāpēc, ka Tēvs meklē tos, kas viņu tā dievina ”(23.p.).

Dieva pielūgšana ir iespējama tikai garā un patiesībā, atšķirībā no pielūgsmes ar lūpām, kas attiecas uz “pieeju” Dievam tikai ar lūpām, tai ir izskats, tomēr sirds joprojām ir atsvešināta no Dieva.

Ko Tēvs meklē? Patiesie pielūdzēji, tas ir, tie, kas pielūdz garā un patiesībā. Saskaņā ar Rakstiem Dieva acis meklē taisnīgos, uzticīgos uz zemes virsmas, jo tikai tie, kas iet pa taisno ceļu, var viņam kalpot.

31- “Manas acis būs vērstas uz zemes uzticīgajiem, lai viņi sēdētu ar mani; tas, kurš iet pa taisnu ceļu, man kalpos ”(Ps 101: 6), kas ir pretrunā ar Israēla cilvēku stāvokli:

32- “Tomēr viņi katru dienu meklē mani, viņiem ir prieks zināt manus ceļus kā tautu, kas praktizē taisnīgumu un neatstāj savas Dieva tiesības; viņi man prasa taisnīguma tiesības un priecājas par iespēju vērsties pie Dieva” (Jes 58: 2).

Tas ir, Dievs ir tuvu tiem, kas Viņu aicina, tomēr tiem, kas

Viņu aicina patiesībā

33- "Tas Kungs ir tuvu visiem, kas viņu sauc, visiem, kas viņu patiesībā sauc" (Ps 145: 18). Tikai piesaucot Dievu "patiesībā", ienaidnieks tiek laužts un sadraudzība tiek atjaunota tādā mērā, ka cilvēks norēķinās ar Dievu

34- "Un Viņš mūs uzcēla kopā ar sevi un lika sēdēt debesīs, Kristū Jēzū" (Ef. 2: 6).

Kā patiesībā aicināt Dievu? Ieejot pa taisnības durvīm. Tikai tie, kas ienāk pa taisnības durvīm, izpelnās patiesu Dieva slavēšanu (Ps 118: 19). Tikai tie, kas ienāk Kunga durvīs, ir uzticīgi un taisnīgi (Ps 118: 20), un tikai uz tiem ir Tā Kunga acis.

Jēzus skaidri norāda, ka:

35 "Dievs ir Gars, un ir svarīgi, lai tie, kas Viņu pielūdz, pielūgtu Viņu garā un patiesībā", kāpēc, Dievs ir Gars, un Jēzus piebilst, ka Viņa sacītie vārdi ir gars un dzīvība (Jāņa 7:63), tāpēc, lai pielūgtu garā un patiesībā, cilvēkam ir jādzimst no ūdens un Gara (Jāņa 3: 5), lai piedzimtu no Kristus sacītajiem vārdiem.

Samariešu sievietes pārlicība

Neskatoties uz ikdienas nepieciešamību ņemt ūdeni, kas liecināja par sievietes pazemīgo stāvokli, jo viņai nebija verga, viņai bija cerība. Neskatoties uz nepiederību Izraēlas kopienai, viņa bija pārlicināta:

36 – Es zinu, ka nāk Mesija (kuru sauc par Kristu); kad viņš ieradīsies, viņš mums visu paziņos.

No kurienes tāda pārlicība? Tagad šāda pārlicība nāca no Rakstiem. Viņas pārlicība bija stingra, jo viņa necerēja, ka viņai būs privāts urbums vai savs vīrs. Svētie Raksti nesolīja

finansiālu vai ģimenes uzlabošanai, taču tas norādīja, ka nāks Kristus, starpnieks starp Dievu un cilvēkiem, un ka Viņš darīs cilvēkiem zināmu visu, kas attiecas uz Dieva valstību.

Ņemot vērā sievietes uzticību Rakstiem, Jēzus atklājas:

37– Es esmu, es esmu tas, kurš ar tevi runā! Kāpēc Jēzus atklājās šai sievietei, ja citos Bībeles pantos viņš mācekļiem liek nevienam neatklāt, ka Viņš bija Kristus? (Mt 16:20.) Tā kā patiesā atzišanās ir tā, kas izriet no liecības, ko Svētie Raksti sniedz par Kristu (Jāņa 5:32 un 39), nevis no brīnumainām zīmēm (Jāņa 1:50; Jāņa 6:30).

Tajā brīdī mācekļi ieradās un bija neizpratnē, ka Kristus runā ar sievieti

“Un šajā laikā viņa mācekļi nāca un brīnījās, ka viņš runā ar sievieti; tomēr neviens viņam neatbildēja: Kādi jautājumi? vai: Kāpēc tu ar viņu runā? ” (27.p.).

Samariešu sieviete atteicās no nodoma un aizskrēja uz pilsētu un aicināja vīriešus izpētīt, vai ebrejs Jēkaba avotā ir Kristus

“Tad sieviete atstāja savu burku un iegāja pilsētā un sacīja tiem vīriešiem:” Nāc, redzi vīrieti, kurš man visu ir pateicis, ko esmu darījis. Vai tas nav Kristus? ” (28. un 29. lpp.)

Tā kā sieviete tajā laikā bija otrās šķiras pilsonē, viņa neuzspieda savu pārliecību, drīzāk mudināja vīriešus iet pie Jēzus un analizēt viņa vārdus. Pilsētnieki izgāja un gāja pie Kristus

“Tātad viņi pameta pilsētu un devās pie viņa” (30. pants).

Atkal parādījās patiesa pravieša zīmes:

“Un viņi viņā apvainojās. Bet Jēzus viņiem sacīja: “Nav neviena pravieša bez goda, izņemot savu dzimto zemi un

savas mājas” (Mt 13:57). Ārzemnieku vidū Jēzus tika pagodināts kā pravietis, kas atšķiras no viņa dzimtenes un mājām (Mt 13:54).

Mācekļi lūdza Skolotāju:

- Rabi, ēd. Jēzus viņiem atbildēja:
- Man ir ēst, ko jūs nezināt.

Viņu koncepcija joprojām bija vērsta uz cilvēku vajadzībām. Tas bija tad, kad Jēzus viņiem paziņoja, ka ir “izsalcis” pildīt sava Tēva gribu un darīt savu darbu. Kāds tas būtu darbs? Atbilde ir Jāņa 6. nodaļas 29. pantā:

- “Tas ir Dieva darbs: tici tam, ko viņš sūtījis”.

Kamēr viņa mācekļi zināja lasīt laikus, kad notika šīs pasaules stādīšana un ražas novākšana (Jāņa 4:34), Jēzus “redzēja” Tēva ražas baltos laukus. Kopš tā brīža, kad Kristus izpaudās pļāvējiem, jau maksāja savas algas pasaulē, un mūžīgās dzīves raža jau bija sākusies, un gan sējējs, gan pļāvējs priecājās par paveikto darbu (36.p.).

Jēzus citē teicienu:

“Viens ir sējējs, bet otrs ir pļāvējs” (37.p.), un brīdina savus mācekļus, ka viņiem pavēlēja pļaut laukos, kuros viņi nedarbojās (38.p.). Kādi lauki tie ir? Tagad lauki, kurus Jēzus uzskatīja par gataviem pļaujai, bija pagāni. Viņi nekad nebija strādājuši starp pagāniem, tagad viņiem tika uzdots strādāt starp pagāniem, jo citi to jau bija izdarījuši, tas ir, daži pravieši, piemēram, Elija un Elīsa, bija devušies pie pagāniem, paredzot misiju, kas viņiem jāveic (v. 38).

Sievietes liecības dēļ, kura teica:

- Viņš man pastāstīja visu, ko esmu darījis, daudzi no samariešiem ticēja Kristum. Kā? Jo viņa teica:

– Viņš man pastāstīja visu, ko esmu darījis, Jēzus devās pie (samariešiem) un palika pie viņiem divas dienas, un viņi ticēja viņam viņa dēļ. vārdi (Jāņa 4:41).

Viņi neticēja Kristum tikai ar sievietes liecību, bet ticēja, jo, dzirdot Kristu viņiem izsludinot debesu valstību, ticēja, ka Viņš patiešām ir pasaules Glābējs (Jāņa 4:42).

izkropļojumi

Kaut arī Svēto Rakstu un Kristus mērķis bija, lai cilvēki ticētu, ka Viņš ir pasaules glābējs, Dieva Jērs, kurš noņem pasaules grēku utt., Mūsu dienās pastāv dažādi evaņģēliju veidi, kas neveicina patiesais Dieva darbs, tas ir: ka cilvēki tic Kristum kā Dieva sūtnim.

Viņu cerība nav uz nākamo pasauli, kurā Kristus nāks un paņems tos, kas tic ar Viņu (Jāņa 14: 1–4), bet pievērsīsies šīs pasaules lietām un vēlmēm.

Daudzi viltus skolotāji pievērš uzmanīgo uzmanību, norādot uz viņu ikdienas vajadzībām. Tāpēc, ka? Tā kā vīriešu vajadzības aizēno argumentāciju un neļauj viņiem analizēt būtiskus loģiskus jautājumus. Viltus skolotāju runa vienmēr norāda uz ikdienas vajadzībām, lai sajauktu nevēlamos, jo viņu runas ir veltas.

Ir tādi, kuri ieskauj sevi ar skolotājiem atbilstoši viņu interesēm un kuri vēršas pie pasakām (2. Tim. 4: 4). Citi uzskata Kristu par peļņas avotu un izvēlas tos, kuri vēlas kļūt bagāti (1. Tim. 6: 5-9).

Bet ir arī tādi, kuriem piemīt dievbijība, kas ir tikai vēl viena reliģija, jo viņu vēstījums ir vērsts uz bāreņiem un atraitnēm, kas cīnās par nabadzīgo un materiālo labumu lietu, taču viņi noliedz evaņģēlija efektivitāti. ., jo tās ir pretrunā ar būtiskām patiesībām, piemēram, turpmāko

augšāmcelšanos no mironiem un Jēzus atgriešanos (2. Tim. 2:18 un 3: 5;)

“Kāpēc, kāda ir mūsu cerība, prieks vai godības kronis? Vai jūs neesat arī mūsu Kunga Jēzus Kristus priekšā, kad viņš nāk?” (1.Th 2:19).